

være taget Hensyn, og jeg vil fremhæve det, fordi det altid er af Bigtighed, at man rigtig opfatter Bessaffenheden af de Beløb, der optages under Pensionskontoen. Vore Medlemmer ville jo have i Erindring, at der ved Fredslutningen mellem Preussen og Danmark overgik til Danmark en stor Del Pensioner, som strengt taget ikke vedkom Danmark, i det mindste ikke vedkom det helt og holdent, hvorimod der ydedes Danmark en Refusion derfor. Med Hensyn til disse Pensioner er der altsaa at mærke, at de udgjøre Bederlaget for den Godtgjørelse, vi have modtaget, og det vilde da være korrektere at sige, at det er en Afbetaling paa en Gjæld, vi have paadraget os, og der maatte da ogsaa være taget Hensyn til denne Sum under § 26. — Hvad angaar Posteringen under § 5 af de 130,000 Rd., som ogsaa den erede Taler berørte, da kan der vist siges Forskjelligt for og imod denne; med Hensyn til Sammenligningen med tidligere Aars Budgetter og Regnskaber er det naturligt et Moment, der vel maa tages i Betragtning, men det forekommer mig dog, at den Postering, der her er fulgt, har saa meget for sig, at man ikke kan sige Noget derimod; jeg skal i det Mindste ingen Indsigelse gjøre.

Hermed vil jeg da forlade dette Spørgsmaal og gaa over til det af den erede Taler berørte Hovedpunkt ved Dpgjørelsen af vore Budgetter, nemlig, hvorledes man skal vurdere Jernbaneanlægene. Den erede Taler var af den Mening, at man maa være meget varsom med at vurdere dem, og deri kan han fra et vist Synspunkt have Ret. Dersom man vil forsøge at ansætte dem til en vis Brødel af, hvad de have kostet, saa tror jeg, at man vil handle fuldstændig vilkaarligt, og jeg mener, at man overhovedet ikke skal gaa den Vej at vurdere Jernbanerne i vort Budget. Vil man vurdere en Jernbane, som nylig er anlagt, saa maa Spørgsmaalet jo raabenbart være det: hvor længe kan det være, inden der er Udfigt til, at denne Jernbane vil yde en passende Rente af Anlægskapitalen. Antage vi 4 pCt. for at være en passende Rente af Anlægskapitalen, saa bliver altsaa Spørgsmaalet mere bestemt dette: hvor længe vil det være, inden denne Jernbane kan give 4 pCt. Dver-

skud af Anlægskapitalen? Jeg tror, man vil indrømme, at naar det Tidspunkt er naaet, da Jernbanen giver 4 pCt. Overskud af Anlægskapitalen, da er Jernbanen ikke længere nogen Byrde, og da kan man beregne den som et fuldt Aktiv. Men nu lærer jo al Erfaring, at det, hvorpaa det ved Jernbanens Anlæg kommer an, er at bære dem igjennem den første Tid. Der gaar altid — og vi have jo her en Erfaring fra den sjællandske Jernbane, som jo nu i en Række Aar har givet et meget antageligt Overskud — et ikke saa ganske kort Tidsrum, inden Befolkningen indretter sig paa at bruge en Jernbane og tager den ret i Beslag, og i denne Overgangstid er det nødvendigt at bære et Rentetab. Naar vi da nu skulle vurdere Jernbanerne og spørge til hvilken Sum vi nu kunne ansætte dem, naar vi ville handle forsvarligt mod vore Efterkommere, saa siger jeg, er min Paastand denne: vi handle forsvarligt mod vore Efterkommere, naar vi overgive dem Jernbanerne og en tilsvarende Gjæld til den Tid, da Jernbanerne kunne forrente sig, og vi handle forsvarligt mod vore Efterkommere, naar vi paa vore aarlige Budgetter af vore aarlige Indtægter bære Rentetabet, saalænge der er Noget at bære. Heraf følger efter min Mening, at naar man spørger om Jernbanernes Værdi og navnlig om denne Værdi, med Hensyn paa vore Efterkommere, saa ere vi fuldt berettigede til at sige: Jernbanerne have den Værdi, som deres Anlæg har kostet, men med den Forpligtelse for os i Mellemtiden, at vi paa vore aarlige Budgetter, det vil altsaa sige, uden at vi bøvære vore Efterkommere dermed, bære Rentetabet. Spørger man altsaa: hvorfra skulle Midlerne staffles tilveie ved Anlæget af Jernbanerne, saa siger jeg: dertil kan man vælge to Midler. Man kan stifte en Gjæld til Anlæget af Jernbanerne, og saa stiller Forholdet sig allerklarest. Stifter man en Gjæld til Anlæget af Jernbanerne, saa ville vore Efterkommere modtage denne Gjæld, og de ville modtage Jernbanerne, medens vi paa vore aarlige Budgetter bære det midlertidige Rentetab, der er at bære. Handle vi saaledes mod vore Efterkommere, kunne de Intet have at beklage sig over, thi vi overgive dem et fuldgjaldigt